

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 615/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. októbra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpenej obchodnou spoločnosťou FUTEJ & Partners, s. r. o., Radlinského 2, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Daniel Futej, CSc., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Co 659/2013, 4 Co 47/2014 z 29. júna 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 109/2017 zo 16. augusta 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 28. septembra 2017 sa [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“), domáhala vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej

v záhlaví označených základných práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 659/2013, 4 Co 47/2014 z 29. júna 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 109/2017 zo 16. augusta 2017 a ktorým by napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov boli vydané v konaní, v ktorom sa sťažovateľka vystupujúca v procesnom postavení navrhovateľky podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) domáhala proti Slovenskej republike – Národnej banke Slovenska (ďalej len „odporkyňa“) náhrady škody, ktorá jej mala vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu odporkyne pri vykonávaní bankového dohľadu nad činnosťou družstva [REDAKOVANÉ] (ďalej len „družstvo“), ktoré (okrem iného) zhromažďovalo peňažné prostriedky od svojich členov formou členských vkladov a vykonávalo činnosti na uspokojenie potrieb svojich členov spočívajúce v efektívnom zhodnotení vložených finančných prostriedkov na peňažnom a kapitálovom trhu prostredníctvom tretej osoby – obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „obchodník s cennými papiermi“), v zmysle zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o cenných papieroch) v znení neskorších predpisov. V priebehu konania vedeného Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 7 C 219/2011 navrhovateľka tvrdila, že v dôsledku nezákonného konania obchodníka s cennými papiermi, ktorý k 30. aprílu 2010 „skončil činnosť“ pre družstvo a neodovzdal mu „žiadne portfólio ani zverené peňažné prostriedky“, jej ako členke družstva, ktorá doň vložila svoje peňažné prostriedky s cieľom ich zhodnotenia, vznikla škoda, o ktorú sa zmenšil jej majetok, a keďže uznesením tohto súdu sp. zn. 3 K 95/2010 z 11. apríla 2011 bol na majetok družstva ako úpadcu vyhlásený konkurz, je presvedčená, že vloženú sumu ani garantovaný výnos pre nesprávny úradný postup odporkyne spočívajúci v oneskorenom zistení neaktuálnosti, resp. nepravdivosti údajov zahrnutých do „*Prospektu investície*“, a tým aj jeho neplatnosti, v oneskorenom zakázaní činnosti

družstvu, v prijatí nedostatočných opatrení na nápravu protiprávneho stavu po zisteniach v „*prerokovaní nedostatkov z 27. 8. 2007*“ a v prijatí nedostatočných opatrení na nápravu protiprávneho stavu po zistení závažných pochybení obchodníka s cennými papiermi pri činnosti voči družstvu, nedostane.

3. Po vykonaní dokazovania okresný súd rozsudkom č. k. 7 C 219/2011 z 11. apríla 2013 návrh navrhovateľky zamietol v celom rozsahu ako nedôvodný, keď s poukazom na účel zákona č. 514/2003 Z. z. dospel k záveru, že navrhovateľka „*neuniesla dôkazné bremeno o svojich tvrdeniach, a teda nepreukázala základný atribút vzniku škody a to, že by odporca nesprávne úradne postupoval, a ak chýba preukázanie čo i len jedného atribútu vzniku škody nie je možné konštatovať, že by boli splnené ďalšie dva atribúty vzniku škody tak ako to predpokladá zák. č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov. Poukázal na výpoveď svedka (bývalého štatutárneho zástupcu družstva) [REDACTED], ktorý bol zároveň predsedom dozornej rady Obchodníka s cennými papiermi s tým, že aj prostredníctvom neho malo družstvo (čiže aj navrhovateľka ako člen) dostupné všetky informácie o činnosti Obchodníka s cennými papiermi, a mali zabezpečené priame dohliadanie na činnosť Obchodníka s cennými papiermi vzhľadom na kompetencie dozornej rady družstva a členov dozornej rady družstva najmä podľa ustanovení § 197 až § 201 Obchodného zákonníka...*

Národná banka Slovenska nevykonávala a ani nemohla vykonávať dohľad nad celkovou činnosťou Družstva ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, pretože by to bolo nezákonným prekročením jej kompetencií...

Vychádzajúc z ustanovení § 222 ods. 1, § 222 ods. 2, § 223 ods. 2 § 59 ods. 1 Obchodného zákonníka konštatoval, že družstvo je právnickou osobou. Za porušenie svojich záväzkov zodpovedá celým svojím majetkom. Predstavenstvo PDSI bolo podľa Obchodného zákonníka povinné vykonávať svoju funkciu s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami družstva a všetkých jej členov a ktorí podľa čl. 37 bodu 3 písm. b) Stanov PDSI riadili činnosť a spravovali majetok PDSI (pričom členovia predstavenstva zo zákona spoločne a nerozdielne zodpovedajú za škodu spôsobenú porušením povinnosti pri výkone ich funkcie – ust. § 243a ods. 1 a 2)...

Zo skutkových okolností prípadu súd prvého stupňa tak dospel k záveru, že bola to práve samotná navrhovateľka (v danom prípade sa jedná o člena družstva a vzťah člena družstva k družstvu a dodržiavanie stanovených povinností v tomto vzťahu ako prevenčnej povinnosti predchádzať škodám), ktorá zanedbala prevenčnú povinnosť uloženú mu Obchodným zákonníkom ako členovi družstva, a preto musí následky s tým spojené znášať sama...

Nestotožnil sa ani s tvrdením navrhovateľky, že medzi ňom označenou škodou, ktorá sa má rovnať hodnote investovanej sumy (vkladu) do PDSI a označeným údajným nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v údajnej nečinnosti NBS, je daná príčinná súvislosť a ani v tom, že keby NBS včas zakročila a pozastavila by činnosť PDSI a obchodníka s cennými papiermi, nebola by navrhovateľka svoje peniaze zverila PDSI. Uviedol, že uzavretím právneho úkonu s PDSI, navrhovateľke (členovi družstva) ňou označená škoda ešte nevznikla, vznikla jej vymožitelná pohľadávka voči PDSI a škoda jej prípadne vznikne až v dôsledku nevyožiteľnosti tejto pohľadávky voči PDSI, pričom táto skutočnosť, t. j. nevyožiteľnosť, nemá príčinnú súvislosť v údajnej nečinnosti NBS, ale vo finančnom hospodárení PDSI (družstva) v rozsahu jeho predmetu podnikania.“.

Vychádzajúc z vyjadrenia správcu konkurznej podstaty úpadcu – družstva, že celková výška pohľadávok prihlásených do konkurzu je „cca 32 a pol. milióna eur (v danom prípade sa nejedná iba o jeden vklad jedného člena)“, ako aj zo skutočnosti, že konkurzné konanie vedené týmto súdom pod sp. zn. 3 K 95/2010 nie je právoplatne skončené, považoval okresný súd návrh navrhovateľky za podaný predčasne.

4. Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podala navrhovateľka odvolanie, v ktorom s poukazom na princíp právnej istoty uviedla, že „sa spoliehala, že nedôjde ku škode na jej úkor, pretože vychádzala z garancie odporcu ako orgánu dohľadu“, a „nemohla predpokladať, že dohľad nad Prospektom investície je... len formálny“. Podľa jej názoru bol „postup žalovaného svojvoľný, resp. arbitrárny v neprospech každého, ktorý sa naň z hľadiska stability a ochrany investície spoľahol“, keďže aj v zmysle § 135 ods. 2 zákona o cenných papieroch „mal... zisťovať, čo v prípade Družstva ani Obchodníka s cennými papiermi neurobil, všetky informácie a podklady o dodržiavaní, resp.

nedodržiavani povolenia na činnosť vydaných NBS Družstvu a obchodníkovi“. Odporkyňa však podcenila situáciu, v dôsledku čoho umožnila družstvu ďalšiu činnosť, konala až v roku 2011, hoci o tom, že obchodník s cennými papiermi a družstvo porušujú zákon, vedela už od roku 2007, resp. 2008. Na základe uvedených skutočností *„súd sa mal riadiť zmyslom a účelom zákona a neuprednostniť iné výkladové metódy pred ústavne súladným výkladom“*. Navrhovateľka zároveň okresnému súdu vytkla, že *„nezohľadnil vo svojom rozhodnutí aktuálny stav konkurzu, podľa ktorého je možnosť žalobcov ako veriteľov na uspokojenie pohľadávky vylúčená“*.

5. Krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa v tom čase účinného § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) potvrdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že *„sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že v konaní nebol preukázaný základný predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom štátu v zmysle § 9 zák. č. 514/2003 Z. z., ktorým je nesprávny úradný postup štátu zastúpeného Národnou bankou Slovenska“*, pričom na zdôraznenie správnosti záverov okresného súdu konštatoval, že *„nie je sporné, že NBS bola povinná vykonávať dohľad nad činnosťou Družstva ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, v konaní však bol sporný rozsah tohto dohľadu... Počas celej doby od vyhlásenia verejnej ponuky majetkových hodnôt zodpovedal investorom za pravdivosť a úplnosť údajov v prospekte investície štatutárny zástupca vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt [§ 128 ods. 1 písm. h) zák. č. 566/2001 Z. z.]. Pokiaľ ide o rizikovosť portfólia, zákon č. 566/2001 Z. z. neukladal vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt, a teda ani Družstvu, žiadne povinnosti v oblasti rozloženia rizík na rozdiel od iných dohliadaných subjektov (napr. správcovské spoločnosti pre kolektívne investovanie). Preto tieto neexistujúce povinnosti Družstva nemohla NBS kontrolovať. NBS nevykonávala dohľad nad finančnými ukazovateľmi Družstva ako sa mylne domnieva navrhovateľka. NBS mohla podľa platnej právnej úpravy kontrolovať len to, či Družstvo plní informačné povinnosti v zmysle § 126 až 130 zákona č. 566/2001 Z. z. V tejto súvislosti treba poukázať na to, že žalobca si musel byť vedomý toho, že s jeho investíciou je spojené riziko a že doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov [ust. § 129 ods. 1 písm. b) zák. č. 566/2001 Z. z. v znení platnom*

do 21. 7. 2013...]. Nevedomosť navrhovateľky alebo jej údajné spoliehanie sa nemožno pričítať na ťarchu Národnej banky Slovenska v zmysle zásady, podľa ktorej neznalosť zákona neospravedlňuje. To isté platí aj pokiaľ ide o argumentáciu navrhovateľky, že o rozsahu dohľadu NBS nad činnosťou Družstva nemala vedomosť.“.

6. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľka podala dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzovala z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (účinného od 1. júla 2016; ďalej aj „CSP“), tvrdiac, že *„odvolací súd pristúpil k rozhodnutiu o odvolaní svojvoľne, arbitrárne a formalisticky, rozhodnutie je nepreskúmateľné a založené na nedostatočných a nesprávnych a skutkových a právnych zisteniach a na nesprávnom právnom posúdení“.*

7. Dovolanie sťažovateľky najvyšší súd napadnutým uznesením podľa § 447 písm. c) CSP odmietol ako procesne neprípustné, nevyvolávajúce účinok umožňujúci uskutočnenie jeho meritórneho prieskumu.

8. S uvedenými závermi krajského súdu a najvyššieho súdu sťažovateľka nesúhlasí a opakujúc svoje doterajšie argumenty v sťažnosti namieta, že okresný súd a krajský súd *„vec nesprávne právne posúdili, umožnili, aby aj v budúcnosti dochádzalo k porušeniu zákona na úkor občanov, ktorí ako vhodné a zákonom chránené zhodnotenie ich finančných prostriedkov zvolia ich investovanie v rámci subjektov dohliadaných NBS“*, ktorá zapríčinila, že sťažovateľka *„už skôr nemohla rozpoznať riziko svojej investície, resp. že túto investíciu jej NBS svojim zanedbaným dohľadom ani v minimálnej možnej miere neochránila“*. Podľa jej názoru je napadnutý rozsudok krajského súdu *„postavený na právnych a skutkových záveroch, ktoré sú... zjavne nepodložené a arbitrárne a preto z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné... Nápravou uvedeného rozsudku krajského súdu sa najvyšší súd odmietol zaoberať, keď vyhodnotil dovolanie proti rozsudku krajského súdu ako neprijateľné“*, čím *„de facto odmietol aj právo sťažovateľky na súdnu ochranu“*, medzi procesné záruky ktorého *„patrí nepochybne aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia“*.

II.

9. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd (každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

K námietke porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým rozsudkom krajského súdu

10. Ústavný súd so zreteľom na dikciu § 20 zákona o ústavnom súde konštatuje, že hoci mu sťažovateľka prostredníctvom kvalifikovaného právneho zástupcu spolu s návrhom doručila aj splnomocnenie na jej zastupovanie advokátom v konaní pred ústavným súdom, predmetné splnomocnenie bolo udelené výlučne na podanie „ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo/109/2017 zo dňa 16. 08. 2017“, nie však proti napadnutému rozsudku krajského súdu.

11. Ústavný súd v zhode so svojou skoršou judikatúrou považuje za potrebné zdôrazniť, že zmyslom inštitútu splnomocnenia je, že sa udeľuje inej osobe v rozsahu presne vymedzenom splnomocniteľom, pričom splnomocniteľ uvedeným úkonom dáva tretím osobám najavo, v akom rozsahu ho splnomocnená osoba zastupuje.

12. V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd opätovne pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010, I. ÚS 547/2016, I. ÚS 432/2016). Ústavný súd totiž už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 judikoval: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“ Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

13. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

K námietke porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

14. Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť,

aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 28. 10. 1998).

15. Otázku posúdenia prípustnosti dovolania rieši zákon. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa v prípade, ak zákonné pravidlá dovolanie nepripúšťajú (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02). Postup súdu v súlade so zákonom preto ani nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označeného práva sťažovateľa.

16. Z relevantnej časti napadnutého uznesenia (bod 7) vyplýva, že najvyšší súd pri rozhodovaní o podanom dovolaní (bod 6) vychádzal z mimoriadneho charakteru takéhoto opravného prostriedku, čomu zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V tejto súvislosti poukázal na to, že otázka možnosti súbežného uplatnenia dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 420 a § 421 CSP „bola riešená veľkým senátom občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktorý v uznesení z 19. apríla 2017 sp. zn. I VCdo 2/2017 konštatoval, že: a) kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 a § 421 C. s. p. je neprípustná, b) ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 C. s. p., c) ak sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené v § 420 písm. a/ až f/ C. s. p., dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste“. Z uvedeného dôvodu najvyšší súd skúmal prípustnosť podaného dovolania len podľa § 420 písm. f) CSP a nezaoberal sa jeho prípustnosťou z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Zdôraznil pritom, že «hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) C. s. p., sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia... Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama

procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku... Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu – finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia – jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013)... Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.».

17. V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší súd zároveň uviedol, že *„obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľky, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom priečiacim sa zákonu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) C. s. p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky... Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu... Na podklade vyššie uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že dovolanie dovolateľov nie je podľa § 420 písm. f) C. s. p. prípustné.“*

18. Preskúmaním napadnutého uznesenia ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľky nemajúci oporu v zákone. Ústavný súd nepovažuje právny názor najvyššieho súdu, ktorým odôvodnil odmietnutie dovolania sťažovateľky, za arbitrárny, svojvoľný a jeho rozhodnutie za také, ktoré by bolo založené na takom výklade ustanovení Civilného sporového poriadku upravujúcich postup súdu v dovolacom konaní, ktorý by popieral ich účel a zmysel.

19. Samotná skutočnosť, že sa sťažovateľka s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojim vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

20. Keďže v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. Ústavný súd zároveň poznamenáva, že o skutkovo a právne totožných sťažnostiach iných sťažovateľov (členov družstva) zastúpených tým istým právnym zástupcom ako sťažovateľka rozhodol uzneseniami sp. zn. I. ÚS 547/2016 zo 14. septembra 2016, sp. zn. I. ÚS 732/2016 z 30. novembra 2016, sp. zn. III. ÚS 628/2016 z 29. septembra 2016, sp. zn. III. ÚS 670/2016 z 11. októbra 2016, sp. zn. I. ÚS 87/2017 z 8. februára 2017, sp. zn. III. ÚS 283/2017 z 25. apríla 2017, sp. zn. III. ÚS 300/2017 z 25. apríla 2017, sp. zn. III. ÚS 365/2017 z 30. mája 2017 a inými, ktorými ich odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z rovnakých dôvodov.

22. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. októbra 2017